

[Ole Henriksen]

kvenser, hvis man laver om på lovgivningen og erstatningsstørelsen her.

Dommen har understreget retten til frit at organisere sig. I enkelte tilfælde kan det selvfølgelig give uro på en arbejdsplads, hvor man sætter den enkelte frihed op mod de manges frihed til at forsvare deres organisation, men sådanne spændinger, der opstår på en arbejdsplads, kan der selvfølgelig ikke lovgives imod. Det ville svare til, at man forbød familiestridigheder, eller at der i et samfund ikke måtte opstå interessekonflikter, og jeg vil da godt se eksempler på lovgivning, som forbyder interessekonflikter.

De 8 chauffører har selvfølgelig ikke været uvidende om de kræfter, de satte i gang, da de meldte sig ud af deres organisation. De vidste, at de ville sætte sig ud over det fællesskab, lønmodtagerne nødvendigvis må have på en arbejdsplads. De vidste, at de ville svække deres kollegers kollektive styrke, og de vidste, at overenskomster og aftaler med arbejdsgiveren ville blive undergravet. Derfor var det ikke en blåjet handling eller fejltagelse, at de meldte sig ud. Det var en provokation over for deres kolleger.

Der henvises ofte til, at sagens kerne er de ensidige partitilskud til Socialdemokratiet, fagbevægelsen bevilger. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i SF ikke sympatiserer med denne ensidighed. Jeg er selv mangeårigt medlem af Metalarbejderforbundet og har som følge heraf lagt mange penge i den socialdemokratiske partikasse.

Denne ensidighed har jeg altid forsøgt at bekæmpe, og det vil jeg selvfølgelig fortsat gøre, ikke fordi jeg mener, at fagbevægelsen ikke skal engagere sig i det politiske liv, også økonomisk med støtte til politiske partier, men fordi jeg mener, at beslutningen om bevillingerne ofte træffes i toppen af fagbevægelsens magtpyramide og på tværs af det enkelte medlems interesser.

Det er altså et spørgsmål om større demokratisk indflydelse til medlemmerne med hensyn til disse bevillingers størrelse og hvilke partier de skal gives til. Men jeg må tilføje, at det er SFs klare opfattelse, at spørgsmålet skal finde sin løsning inden for fagbevægelsens egne rammer og ikke igennem lovgivning.

Jeg har imidlertid ikke noget imod, at Folketinget drøfter spørgsmålet, og når det kan lade sig gøre i dag, skyldes det bl.a., at de

partier herinde, der modtager tilskud fra fagbevægelsen, offentliggør deres regnskaber. Det samme kan man jo ikke sige gælder en række af de borgerlige partier, formentlig først og fremmest de Konservative og Venstre. Det ville unægtelig styrke bredden i en debat som den, vi har i dag, hvis vi på samme måde kunne kigge disse partier i kortene og se, om deres tilskud kom fra organisationer, der til fulde sikrer demokratiet for minoriteterne inden for organisationerne. Det ville være rart, om vi kunne få det draget ind i debatten og dermed også få offentlighed om dette.

Men vi skal jo snart behandle et forslag om disse spørgsmål fra Det Radikale Venstre, og det håber jeg så sandelig at vi også får sat på plads. Så bliver de diskussioner mere interessante. Så kunne vi også diskutere, om alle de landmænd, der er medlem af landboforeningerne, egentlig er venstremænd, om de ønsker at give tilskud til Venstre. Eller vi kunne diskutere, om alle de, der er medlem af Dansk Arbejdsgiverforening, også er konservative.

Sådan nogle ting ønsker vi altså at drage ind, hvis vi skal fortsætte i denne evindelige skure, at det er den rå magt i fagbevægelsen, der hersker i dette samfund.

F.eks. ved vi også, at man kunne gå videre: at offentligt ejede og koncessionerede selskaber er medlem af Dansk Arbejdsgiverforening og altså igennem deres kontingent sørger for, at forbrugerne giver støtte til Det Konservative Folkeparti. Når man betaler sin elregning eller sin varmeregning, flyder der kontingentmidler over i Det Konservative Folkepartis partikasse. Det synes jeg nok er ting, der må med i billedet, alle disse mystiske kanaler, hvorigennem der kommer kontingenttilskud fra Dansk Arbejdsgiverforening.

Ser man på eksklusivaftalerne, er det jo for længst fastslået, at der ikke findes sådanne inden for den offentlige sektor eller blandt virksomheder, der er medlem af Dansk Arbejdsgiverforening. Af de øvrige virksomheder er det kun en forsvindende del, hvor der er lavet eksklusivaftaler – som oftest af velmotiverede grunde og i begge parter interesse – og det er yderst sjældent, at disse aftaler giver anledning til konflikt. Alligevel hives de altså frem som værende det store dyr i åbenbaringen, og det er så